

Zarzuty i główne argumenty

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) następująco uzasadnia swoje odwołanie od wyżej wskazanego wyroku.

Sąd, wywodami zawartymi w pkt 35 i 36 zaskarżonego wyroku, naruszył art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że wprawdzie uznał on określenie „EURO” za oznaczenie pochodzenia geograficznego towarów lub usług, stwierdził zarazem jednak, że określenie to podlega odmowie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego jedynie, jeżeli określenie pochodzenia geograficznego jest „istotne” dla docelowego kręgu odbiorców znaku towarowego. Jest to sprzeczne z jednoznacznym brzmieniem wskazanego artykułu, który, bez dokonywania dalszej kwalifikacji, obejmuje określenia pochodzenia geograficznego odmową rejestracji. Jednocześnie z wyroku Trybunału z dnia 12 lutego 2004 r. w sprawie C-363/99 wynika, że odmową rejestracji objęte są wszystkie znaki i oznaczenia, które określają cechy zgłoszonych towarów lub usług, niezależnie od tego, czy cechy te są „istotne”.

Sąd, wywodami zawartymi w pkt 36-43 zaskarżonego wyroku, naruszył art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że wprawdzie uznał on określenie „PREMIUM” za oznaczenie jakości, jednocześnie jednak nie objął on tego określenia zakresem stosowania wspomnianego przepisu. Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 wyklucza, bez dokonywania dalszej kwalifikacji, rejestrację oznaczeń wartości, gdyż każdy z konkurentów zgłaszającego powinien mieć prawo do używania tego typu oznaczeń, nie naruszając przy tym praw osób trzecich ze znaku towarowego. Argument Sądu (pkt 39), zgodnie z którym określenia takie jak „PREMIUM” należy oceniać (jedynie) na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, jest w niniejszej sprawie nietrafny. Ze względu na to, że określenie „PREMIUM” jako oznaczenie jakości jest już objęte zakresem art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 40/94, nie ma potrzeby dalszego odnoszenia się do art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.

Zgodnie z ustalonymi w orzeczeniach Trybunału zasadami, które zostały przywołane w pkt 44 zaskarżonego wyroku, znak towarowy składający się z elementów opisowych jest w całości opisowy, chyba że zostanie stwierdzone, iż łączne oznaczenie ma w całości odmienne znaczenie niż każdy z jego elementów. W niniejszym przypadku oczywiste jest, że określenie „EURO-PREMIUM”, stanowiące zwyczajne z językowego punktu widzenia zestawienie obu elementów „EURO” i „PREMIUM”, również w tym kontekście nie oznacza niczego innego niż, że w przypadku zgłoszonych towarów i usług chodzi o europejskie pochodzenie wysokiej jakości.

Z uwagi na powyżej wskazane przyczyny zaskarżone rozstrzygnięcie narusza zatem art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 i w konsekwencji podlega uchyleniu.

(¹) Dz.U. C 69, str. 14

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie VW-Audi Forhandlerforening, działający w imieniu Vulkan Silkeborg A/S przeciwko Skandinavisk Motor CO. A/S

(Sprawa C-125/05)

(2005/C 143/25)

(Język postępowania: duński)

W dniu 17 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie VW-Audi Forhandlerforening, działający w imieniu Vulkan Silkeborg A/S przeciwko Skandinavisk Motor CO. A/S.

Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1475/95 (¹) z dnia 28 czerwca 1995 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień dotyczących dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych („rozporządzenie nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego”) należy interpretować w ten sposób, że wypowiedzenie przez dostawcę porozumienia o dystrybucji z rocznym wyprzedzeniem wymaga uzasadnienia, wykraczającego poza powołanie tego przepisu?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie:

Jakie mogą być wymagania stawiane na podstawie prawa wspólnotowego odnośnie treści takiego uzasadnienia i kiedy należy przedstawić to uzasadnienie?
- 3) Czym skutkuje nieprawidłowe lub nieterminowe przedstawienie takiego uzasadnienia?

4) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego należy interpretować w ten sposób, że wypowiedzenia porozumienia z dystrybutorem z rocznym wyprzedzeniem należy dokonać na podstawie planu reorganizacji, opracowanego wcześniej przez dostawcę?

5) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Jakie mogą być wymagania stawiane na podstawie prawa wspólnotowego odnośnie treści i formy takiego planu reorganizacji opracowanego przez dostawcę oraz kiedy należy go złożyć?

6) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Czy dostawca musi poinformować dystrybutora, któremu wypowiedział porozumienie, o treści tego planu reorganizacji, a jeśli tak, to kiedy i w jakiej formie?

7) W przypadku, odpowiedzi twierdzącej na czwarte pytanie:

Czym skutkuje fakt, że plan reorganizacji nie spełnia wymagań, które można mu stawiać co do jego formy i treści?

8) Z duńskiej wersji językowej art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego wynika, że wypowiedzenie przez dostawcę porozumienia z dealerem z rocznym wyprzedzeniem możliwe jest wtedy, gdy: „...det er nødvendigt at foretage...” „... en gennemgribende reorganisering af hele forhandlernettet eller en del heraf...” (konieczne jest przeprowadzenie generalnej reorganizacji całości lub części sieci dystrybucji). Termin „konieczne” występuje we wszystkich wersjach językowych rozporządzenia nr 1475/95, podczas gdy termin „generalnej” — tylko w wersji duńskiej.

W tych okolicznościach:

Jakie mogą być wymagania odnośnie charakteru reorganizacji, aby dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego?

9) Czy przy badaniu kwestii spełnienia warunków koniecznych, by dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 mają znaczenie ewentualne ekonomiczne konsekwencje, jakie poniósłby dostawca, gdyby wypowiedział porozumienie z wyprzedzeniem dwuletnim?

10) Na kim spoczywa ciężar udowodnienia spełnienia warunków do tego, by dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 i w jaki sposób można od tego ciężaru kogoś uwolnić?

11) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 1475/95 w sprawie wyłączenia grupowego można interpretować w ten

sposób, że warunki to tego, aby dostawca mógł wypowiedzieć porozumienie z rocznym wyprzedzeniem na podstawie tego przepisu mogą zostać spełnione poprzez sam fakt, że wdrożenie rozporządzenia nr 1400/2002 w sprawie wyłączenia grupowego samo w sobie mogło wymusić generalną reorganizację sieci dostawcy?

(¹) Dz.U. L 145 z 29.6.1995, str. 25.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-127/05)

(2005/C 143/26)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M.-J. Jonczy i N. Yerrell, członkinie Służby Prawnej, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że ograniczając odpowiedzialność pracodawcy w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i zdrowia pracownikom w każdym aspekcie odnoszącym się do ich pracy do obowiązku czynienia tego „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (¹);
2. obciążenie Zjednoczonego Królestwa Irlandii i Wielkiej Brytanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji oparta jest na Sekcji 2 ust. 1 Health and Safety at Work Act 1974 [angielskiej ustawie w sprawie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy], który stanowi, iż pracodawca jest odpowiedzialny za zapewnienie zdrowia, bezpieczeństwa i opieki pracownikom w miejscu pracy „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”. Komisja uważa, że taka klasyfikacja obowiązku pracodawcy nie jest zgodna z art. 5 ust. 1 oraz 4 dyrektywy 89/391/EWG (zwanej dalej „dyrektywą”)